

Per Toni Giménez

Reflexions educatives sobre el **cross** entre escoles

1. Tota activitat que apunta cap a la competició més que cap a la cooperació, ha de tenir un bon fonament educatiu per haver decidit fer-la. Realment volem una societat competitiva per als nostres nens i nenes? Per què competir?

2. Tota competició porta a valorar més el resultat que el procés. Això és preocupant, a nivell educatiu, perquè els infants que tenen dificultats, així com els que no els agraden les competicions esportives, en queden exclosos (ells mateixos ja es posen al final del grup). I l'educació, sobretot pública, té, per principi, no excloure ningú de res ni per res.

3. Lliurar un premi als qui guanyen és també molt perillós, educativament parlant, perquè: què vol dir ser primer? Ha d'haver primers i darrers? Els premis, si n'hi ha, haurien de ser per a tots. Tots hi participen, donant el millor de si mateixos. Així tothom és tractat per igual.

4. En les diverses edicions, sempre he escoltat enfrontaments entre els infants d'una escola i els d'una altra: cantarelles mofant-se entre ells, rialletes desafiantes, empentes, fins i tot algun insult... actituds que no es poden tolerar perquè precisament estem entre infants, entre persones que s'estan construint com a persones, tot establint la seva pròpia escala de valors.

La meva proposta: si la competició és el que cal potenciar, desmarcar-la de l'escola. Fer-ho com una activitat lúdica, d'enfrontament esportiu: s'hi apuntaran els que els interessa fer-la. Però que ho hagin de fer tots els infants, més o menys obligats, perquè és una activitat d'escola, no ho trobo ni just ni pedagògic. Hauria de ser una activitat per participar i gaudir-ne, talment com la trobada de danses entre les escoles, en què no es lliura cap premi; no hi ha millors ni pitjors. Un acte de cooperació per agermanar les escoles (que prou "males i bones fames corren" perquè, a sobre, afegim més enfrontaments).